

Parc del Montnegre i el Corredor

© Iconologies

Entre vora mar i terra endins, sota l'ombra de boscos atapeïts, testimonis d'antics usos forestals

Dòlmens neolítics, restes ibèriques i esglésies medievals es reparteixen dins un paisatge vorejat de conreus, boscos i masies. Tot plegat ens parla de petites històries privades i de supervivència col·lectiva. (Autor del text original, ara modificat: Pere Moya.)

Al codi QR trobareu més informació sobre aquesta excursió.

DADES PRINCIPALS

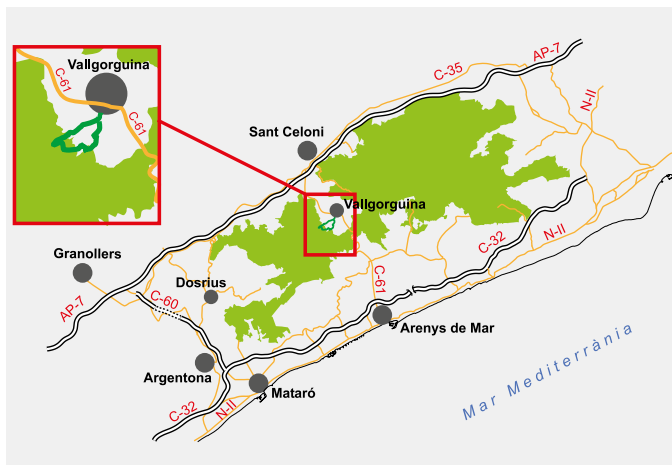
Any de constitució: 1989
Superfície protegida: 15.010 ha

MÉS INFORMACIÓ

Oficina del Parc del Montnegre i el Corredor

Església, 13, 2n
08471 Vallgorguina
Tel. 934 727 670
p.montnegre@diba.cat

Accés al punt d'inici

En cotxe

- Des de l'N-II o la C-32 a Arenys de Mar, agafeu la carretera C-61 fins a Vallgorguina.
- Des de la C-35 o l'AP-7 a Sant Celoni, agafeu la carretera C-61 fins a Vallgorguina.

En tren Renfe

Sant Celoni o Arenys de Mar. Tel. 934 900 202.

En autobús

Transports públics de Catalunya (línia Sant Celoni - Arenys de Mar). Tel. 902 130 014 (Sagalés). Feiners de dilluns a divendres (parada a l'entrada del parc pel pont de Can Pradell).

Característiques i recomanacions

Distància: 4 km

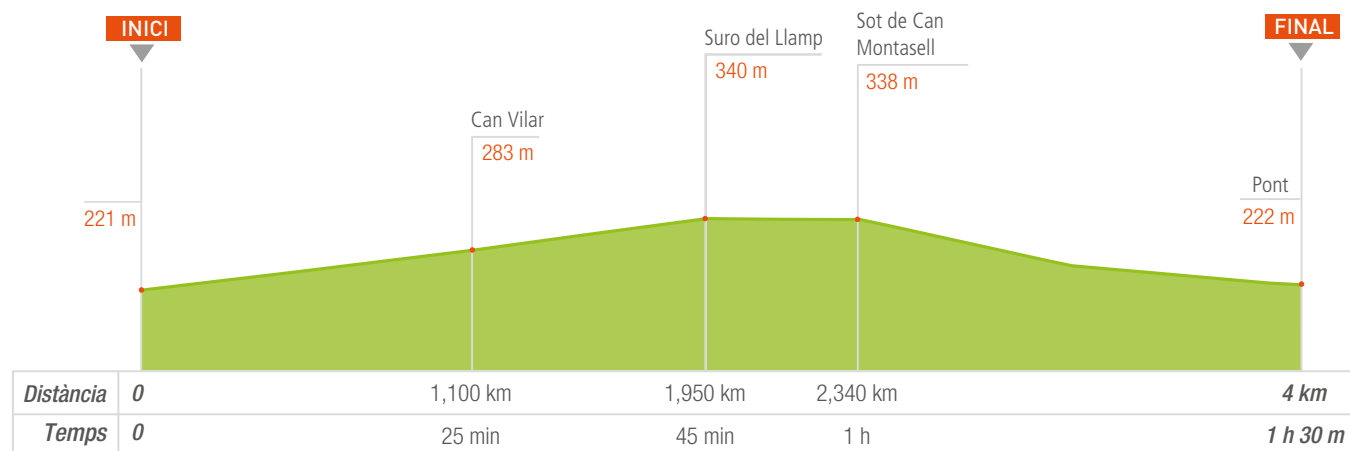
Desinvell: 120 m

Durada: 1 h 30 min

Senyalització: blanc sobre verd, SL-C 77

Recomanacions:

- Porteu calçat adequat, gorra, aigua i prismàtics.
- No llenceu deixalles ni arrenqueu cap mena de planta.
- Procureu no destorbar la fauna.
- Respecteu l'activitat de les masies i explotacions agràries per on passeu.
- Vigileu amb la resta d'activitats que interaccionen a les pistes: trànsit de vehicles motoritzats, bicicletes, cavalls...

Descripció de l'itinerari

De Vallgorguina al mas de Can Vilar

El senyal d'inici d'aquest recorregut el trobarem al final del carrer de Mataró de Vallgorguina . Arribant a Can Vilar descobrirem un paisatge harmoniós i elegant: camps escalonats en feixes que davallen cap a la riera, Can Nonell enlairat dalt de la serra d'en Plana i, al fons, les boscúries del sot gran de Can Vilar.

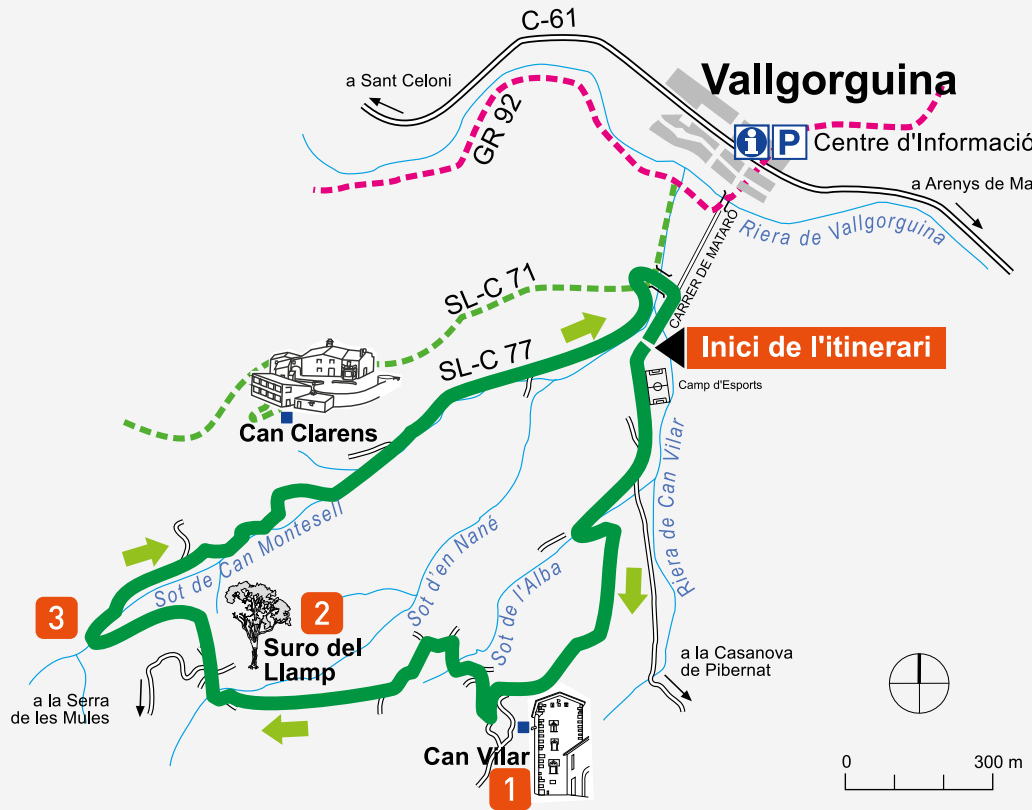
De Can Vilar al sot de Can Montasell

El camí continua per la pista que surt per sobre de l'era de Can Vilar, cap al nord. Després d'uns revolts, gira a l'esquerra i enfila cap al sot del Nané. És un indret agradable i frescal, amb una frondosa vegetació d'obaga, amb abundància d'ocells boscars, com ara mallerengues, tudons i gaigs. A terra, sovint hi podem trobar petjades i rastres d'animalons boscars. Un cop travessat el sot del Nané, arribarem a un replà en forma de plaça on, al centre, s'alça el port del Suro del Llamp .

Des d'aquesta plaça, la pista principal segueix pendent amunt en direcció a la serra de les Mules. Nosaltres, però, agafarem, en lleuger descens, el camí que surt al costat d'un altre gran suro i que en poca estona ens mena al sot de Can Montasell .

Del sot de Can Montasell a Vallgorguina

A mesura que anem baixant pel sot, a la sortida d'un petit revolt, el flanc esquerre de la muntanya canvia de sobte per la presència d'una explotació forestal de pins. El camí davalla tranquil seguint el curs del torrent, fins que, després d'un revolt, travessem el pont del torrent de Can Vilar i entrem al carrer de Mataró a Vallgorguina.

Bibliografia

GARCIA PEY, E. *Vallgorguina. Recull de noms antics i moderns*. Associació Cultural Vallgorguina, 1999.

LÓPEZ, J. *Les bruixes de Vallgorguina i el dolmen de Pedra Gentil*. Associació Cultural Vallgorguina, 1989.

MORA, J.; PLANA, J.M.; LLISTOSELLA, F. [et al]. *Les fonts de Vallgorguina*. [Ajuntament de Vallgorguina], 1987.

MORA, J.; RIERA, J. *Els arbres monumentals i d'anomenada de Vallgorguina*. Associació Cultural Vallgorguina, 1991.

SALICRÚ, J. *Les feines del camp i del bosc a Vallgorguina. Anys 1910-1970*. Vallgorguina: Associació Cultural Vallgorguina, 1993.

El mas de Can Vilar

Presidint tot aquest entorn hi ha Can Vilar (de propietat privada), de faç rústega, bella, amb portal rodó adovellat i finestral gòtic. Adossada, una torre de defensa construïda pels volts del segle XVI s'aixeca altiva i imponent, tot lluint dues gàrgoles en forma d'éssers fantàstics, espitlleres i finestres de factura gòtica. Record tot plegat d'aquells temps d'intranquil·litat i ensurts als masos isolats de muntanya, quan la funció d'aquestes torres era ser refugi d'estadants i viatgers davant dels atacs de lladres i bandolers.

El Suro del Llamp

Aquest és un suro gran llampat durant una tardor tempestuosa. Amb mig cos viu i l'altre mort per la llampadura, reafirma aquelles dites populars entre bosquerols i pagesos que parlen de les alzines i els suros com arbres amb fama d'atraure els llamps.

El sot de Can Montasell

Els sots d'aquestes serres del Montnegre i el Corredor, sobretot els que donen al Vallès, tenen unes característiques ambientals d'especial interès. Boscos humits i atapeïts amb raconades penombroses, obagues d'una quietud encisadora on l'aigua del rieral davalla generosament quan l'eixut hivernal i estiuec no és

gaire rigorós, entre pedres i gorgs d'aigua cristal·lina. Ambient de ribera que ens deixa veure l'aleteig de les fulles del vern, del pollancre, del castanyer, de l'avellaner; arbres caducifolis que a la tardor recreen uns quadres d'una bellesa excepcional. Amb ells, moltes, falgueres i altres herbàcies menudes encatifen aquests clots fantàstics. A la remor de la fronda s'afegeix la poesia dels cants dels ocells: oriol, cargolets, cueretes, merles i mallerengues. Als gorgs amb aigua s'hi pot descobrir la simpàtica presència de capgrossos, salamandres i, entre el fullam, un gran nombre de petits invertebrats.

Racons de pins i pinassa

A la solella de Can Clarens i a bona part del camí de Can Montasell Vell fins a entrar al poble, hi ha unes plantacions de pins que ocupen les feixes i els camps d'antics vinyers i conreus. Són indrets assolats i d'aspecte solitari on la pinassa decora un sotabosc inexistent, tan sols trencat per la presència de bolets a la tardor. Entre els tipus de pins hi ha el pi pinyer, amb la seva inconfusible capçada en forma d'ombrel·la, el pinastre, de fulles molt llargues i pinyes punxegudes, i el pi insigne, amb fulles primes reunides de tres en tres. Aquests últims són arbres de creixement ràpid destinats principalment a l'obtenció de fusta per a embalatges i pasta de paper.

